

Pârât(ă): Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin aplicarea, în ceea ce privește dividendele obținute de fondurile de pensii nerezidente, a unui impozit superior celui aplicat dividendelor obținute de fondurile de pensii rezidente pe teritoriul portughez, Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 63 TFUE și al articolului 40 din Acordul SEE;
- obligarea Republicii Portugeze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit prevederilor Statutului avantajelor fiscale (Estatuto dos Benefícios Fiscais) și ale Codului impozitului pe profitul persoanelor juridice (Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas), dividendele plătite fondurilor de pensii care sunt constituite și care funcționează în conformitate cu dreptul portughez sunt scutite în totalitate de impozitul pe profit, în timp ce dividendele plătite fondurilor de pensii nerezidente sunt supuse acestui impozit, ale cărui cote pot varia între 20 % și 10 % în funcție de existența și de condițiile unui eventual acord bilateral între Portugalia și statul de origine. Cotele de impozitare respective sunt colectate prin reținere la sursă cu caracter definitiv.

Diferența de tratament instituită de legislația fiscală portugheză în detrimentul fondurilor de pensii nerezidente face ca investițiile acestor fonduri în societăți portugheze să fie mai puțin interesante și atractive. Prin aceasta, regimul fiscal menționat constituie o restricție interzisă de articolul 63 TFUE și de articolul 40 din Acordul SEE.

Tratamentul discriminatoriu aplicat fondurilor de pensii nerezidente, care are consecințe nefaste asupra competitivității piețelor financiare din Uniunea Europeană și asupra randamentului investițiilor efectuate de fondurile de pensii, nu poate fi justificat în temeiul niciunui dintre motivele invocate de Republica Portugheză.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) la 2 decembrie 2009 — Nokia Corporation/Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

(Cauza C-495/09)

(2010/C 37/26)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Nokia Corporation

Pârât: Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

Întrebarea preliminară

Mărfurile necomunitare ce poartă o marcă comunitară care sunt supuse supravegherii vamale într-un stat membru și care se află în tranzit provenind dintr-un stat terț și destinate unui alt stat terț pot constitui „mărfuri contrafăcute” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 ⁽¹⁾ dacă nu există probe care să sugereze faptul că aceste mărfuri vor fi introduse pe piață în Comunitatea Europeană, fie în conformitate cu un regim vamal, fie printr-o deturnare ilegală?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului din 22 iulie 2003 privind intervenția autorităților vamale împotriva mărfurilor suspectate de a aduce atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală, precum și măsurile care trebuie aplicate mărfurilor care aduc atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală (JO L 196, p. 7, Ediție specială, 02/vol. 16, p. 18).

Acțiune introdusă la 2 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Elenă

(Cauza C-500/09)

(2010/C 37/27)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentant: L. Lozano Palacios și D. Triantafyllou, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin continuarea aplicării Decretului ministerial A1/44351/3608 din 12 octombrie 2005, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 97/67/CE ⁽¹⁾ (cu modificările ulterioare), astfel cum rezultă acestea în special din articolul 9 alineatele (1) și (2).

- obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

Republica Elenă împiedică liberalizarea serviciilor poștale urmărită prin Directiva 97/67 care prevede în această privință acordarea deschisă și nediscriminatorie de autorizații generale sau de licențe individuale.

Legislația elenă impune ca transportatorii autorizați să fie ei înșiși, la momentul acordării licenței pentru camioane de poștă, întreprinderi înscrise în registrul corespunzător ca titulare ale unei autorizații generale, ceea ce impune rețelelor poștale o reorganizare radicală și împiedică întreprinderile principale să recurgă la concesionari, cu excepția cazului în care, acestea se transformă eventual în întreprinderi de închiriere de camioane, cu cheltuielile pe care le-ar implica această operațiune.

De altfel, legislația greacă permite transportul greutăților mari numai cu anumite camioane utilitare, rezervate unei profesii reglementate, ceea ce împiedică celelalte întreprinderi să furnizeze același serviciu.

Republica Elenă nu a prezentat suficiente justificări pentru aceste restricții.

(¹) JO L 15 din 21.1.1998, p 14, Ediție specială 06/vol. 3, p. 12.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) (Regatul Unit) la 4 decembrie 2009 — Lucy Stewart/ Secretary of State for Work and Pensions

(Cauza C-503/09)

(2010/C 37/28)

Limba de procedură: engleză

Instanța de trimitere

Upper Tribunal

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Lucy Stewart

Pârât: Secretary of State for Work and Pensions

Întrebările preliminare

1. O prestație care prezintă caracteristicile unei indemnizații de incapacitate de muncă de scurtă durată pentru tineri

reprezintă o prestație de boală sau o prestație de invaliditate, în sensul Regulamentului nr. 1408/71 (¹)?

2. Dacă răspunsul la întrebarea 1) este în sensul că o astfel de prestație trebuie considerată prestație de boală:

(a) o persoană, precum mama reclamantei, care a încetat în mod definitiv orice activitate salariată sau independentă prin pensionare, reprezintă totuși „un lucrător salariat” în sensul articolului 19 în temeiul activității sale salariate sau independente anterioare ori articolele 27-34 (titularii pensiilor sau indemnizațiilor) sunt cele care cuprind normele aplicabile?

(b) o persoană, precum tatăl reclamantei, care nu a exercitat din anul 2001 nicio activitate salariată sau independentă, reprezintă totuși „un lucrător” în sensul articolului 19 în temeiul activității sale salariate sau independente anterioare?

(c) un solicitant trebuie considerat „titular” în sensul articolului 28 în temeiul acordării unei prestații dobândite conform articolului 95a din Regulamentul nr. 1408/71 în pofida faptului că: (i) solicitantul în cauză nu a fost niciodată un lucrător salariat în sensul articolului 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71; (ii) nu a împlinit vârsta legală de pensionare și (iii) intră în domeniul de aplicare personal al Regulamentului nr. 1408/71 numai ca membru al familiei?

(d) În cazul în care un titular intră în domeniul de aplicare al articolului 28 din Regulamentul nr. 1408/71, un membru al familiei al acestui titular care a locuit întotdeauna împreună cu titularul și în același stat cu acesta poate pretinde, în conformitate cu articolul 28 alineatul (1) coroborat cu articolul 29, plata unei prestații de boală în lichid de la instituția competentă determinată la articolul 28 alineatul (2), atunci când această prestație este (eventual) datorată membrului familiei (iar nu titularului)?

(e) Dacă este cazul [în funcție de răspunsurile la întrebările (a)-(d) de mai sus], aplicarea unei condiții de reglementare națională în materie de securitate socială, care limitează dobândirea inițială a dreptului la o prestație de boală la persoanele care au încheiat o perioadă impusă de reședință pe teritoriul statului membru competent în cadrul unei perioade anterioare definite, este compatibilă cu dispozițiile articolului 19 și/sau ale articolului 28 din Regulamentul nr. 1408/71?